John Bellairs
Postava
ve stínu

Postava ve stínu

Přeložila Jaroslava Kočová

THE FIGURE IN THE SHADOWS
Copyright © 1973 by John Bellairs
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Kočová, 2019
Illustrations © Edward Gorey
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-261-2 (pdf)

Postava ve stínu

John Bellairs

Ilustrace Edward Gorey

KING COOL

Pro Dona Wilcoxe, Davida Walterse
a Jonathana Grandina,
ty nejopravdovější přátele

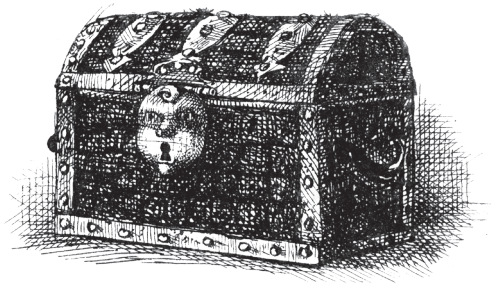

První kapitola

Lewis Barnavelt stál na kraji hřiště a díval se, jak se velcí kluci perou.

Byla to opravdická rvačka. Tom Lutz s Davem Shellenbergerem, dva kápové, co vládli Lewisově škole. Obyčejně mlátili někoho jiného; teď se mlátili navzájem. Lewisovi to zvláštním způsobem připomínalo souboj bohů a hrdinů z komiksové *Iliady* v sešitech *Classics Comics*.

„A teď bacha, jsem zvědavej, co řekneš na tohle!“ Tom hodil Daveovi do obličeje hrst štěrku. Dave po něm skočil a teď se váleli po zemi, kopali se, škrtili a sprostě si nadávali. Lewis si uvědomil, že by se to klubko mohlo zakutálet k němu, tak se zdekoval do stinné uličky, která vedla mezi školou a sousedícím episkopálním kostelem.

Obyčejně by se Lewis takové rvačce vyhnul mílovým obloukem. Byl tlouštík s obličejem jako koblížek. V hnědém svetru a plandavých manšestrácích vypadal jako nějaký předpotopní balón. Tak ho jednou nazvala tetička Matylda, a Lewisovi označení „předpotopní balón“ utkvělo. Ruce měl

měkké a boubelaté, takže by si neudělal mozoly, ani kdyby si je šmirgloval brusným papírem. Když zatnul svaly, nestalo se nic. Rvaček se děsil – děsil se, že by dostal nakládačku.

Jaktože tam tedy stál a sledoval, jak se perou dva školní kápové? Inu, zadní východ školy vedl na hřiště, a právě u zadního východu se měl Lewis setkat s Ritou Rose. Alespoň mu to řekla, a když ona něco řekla, myslela to vážně. Rita Rose Pottingerová byla Lewisova nejlepší kamarádka. Ten den zůstala po škole za to, že byla drzá na slečnu Haggertyovou, jejich třídní učitelku. Rita Rose byla o rok starší než Lewis, ale chodila s ním do stejné třídy, do šesté, což bylo fajn.

Lewis přidal do kroku a zapadl do uličky. Proč jí to tak trvá? Ze rvačky byl stále nervóznější. Co když to ty dva přestane bavit – a pustí se do něj?

„Ahoj, Lewisi!"

Lewis nadskočil. Otočil se. Stála tam Rita Rose.

Byla dobře o hlavu větší než Lewis a nosila brýle. Vlasy měla dlouhé a tmavé a urousané. Na hlavě měla naraženou černou pletenou čepici s bílou bambulkou. Čepici pokrývaly placky s animovanými postavičkami – takové, co najdete v krabicích s lupínky Kellog's. Rita Rose nosila tu čepici všude.

„Ahoj," odpověděl Lewis na pozdrav. „Napařila ti toho hodně?"

Rita Rose pokrčila rameny. „Zas tak moc ne. Tak pojď, jdeme. Chci se hlavně dostat domů a svlíknout si tyhle děsný šaty."

Typická Rita Rose. Do školy nosila předepsanou sukni s halenkou, ale jakmile vypadla ze školy, pádila domů a převlíkla se do modrých džín a do mikiny. Rita Rose byla taková klučičí holka. Bavilo ji dělat věci, které zpravidla dělají kluci, jako třeba chytat ryby, lézt na stromy a hrát baseball. Lewis ani v jednom z toho nevynikal, ale s Ritou Rose trávil čas rád a ona ráda trávila čas s ním. Skamarádili se v dubnu, a teď bylo září.

Když vycházeli z uličky, všimla si Rita Rose papírové tašky v Lewisově ruce.

„Co tam máš?“

„Sherlockovskou čapku.“

„Aha.“ Rita Rose o Lewisově sherlockovské čapce věděla. Dostal ji od strýčka na Čtvrtého července. Přesto v ní teď probudil zvědavost. „A proč ji máš v pytlíku?“

„Chci si ji nasadit až na Hlavní ulici, ale jenom když nebudou kolem žádné děti.“

Rita Rose na něj zůstala zírat. „To jako že ji vytáhneš, nasadíš si ji a pak ji zase schováš do pytlíku?“

„Jo,“ připustil Lewis zaraženě.

Rita Rose se zatvářila nechápavě jako nikdy. „No, ale jestli se tolik bojíš,“ divila se, „proč si ji vůbec chceš nasazovat, notabene na Hlavní ulici? Tam přece bude fůra lidí, co tě uvidí.“

„Já vím,“ ucedil Lewis zarytě. „Mně ale nevadí, že mě v té čapce uvidí fůra dospělých. Nechci, aby mě v ní viděl nějakej škodolibej chytrolín, co by mi ji pak sebral.“

Rita Rose se chápavě usmála. Věděla, že si Lewise vždycky dobírali hloupí namyšlenci. „Tak dobře,“ řekla nakonec. „Je to tvoje čapka. Jdeme.“

Prošli uličkou a ocitli se na Hlavní ulici. Městečko, v němž Rita Rose s Lewisem žili, nevynikalo právě velikostí, a tak Hlavní ulice čítala jen tři křižovatky. Byly na ní dragstóry, trafiky, levné butiky a restaurace a bary. Došli ke Kresgeově trafice, a tam se Lewis rychle rozhlédl.

„Rito Rose, myslíš, že teď je ta správná chvíle? Žádné děti nikde nevidím.“ Začal z papírové tašky lovit čepici.

„No tak, Lewisi!“ neudržela se Rita Rose. „Vždyť je to pošetilost! Podívej, potřebuju si zajít do papírnictví, koupit tužky a papíry a tak. Pak se půjdu domů převlíknout. Sejdeme se u domu tvého strýčka, jo?“

Než stačil odpovědět, zmizela. Lewis se na ni trochu zlobil a také si připadal hloupě. Ještě jednou se rozhlédl. Žádné zlomyslné děti nikde nablízku. Dobře. Vytáhl čapku a nasadil si ji.

Byla to velmi pěkná čapka, ušitá ze zelené kostkované látky, opatřená vpředu i vzadu tuhým štítkem a po stranách klapkami na uši – ty se daly zvednout a svázat nahoře na kličku. Když si Lewis čapku nasadil, měl najednou pocit, že je odvážný a náramně chytrý, přesně jako Sherlock Holmes pátrající po zločinci v londýnské mlze. Lewis se ještě jednou rozhlédl. Umanul si, že v čepici dojde až na konec ulice, až k Vojenskému velitelství. Na takovém místě si na něj přece nikdo nedovolí.

Lewis šel s hlavou svěšenou a koutkem oka pozoroval chodník. Minul jakýsi pár – oba dospělí se na něj podívali, ale on dělal, že je nevidí. Bylo zvláštní, jak rozporuplné pocity v čepici měl: na jednu stranu ji nosil s hrdostí, na druhou stranu se v ní trochu styděl. Už aby byl u Vojenského velitelství.

Cestou kolem Heemsothova dragstóru Lewis zaslechl jízlivý hlas. „Páni, to je ale klóbrc!“ zvolal jeho majitel.

Lewis zůstal stát jako opařený. Hlas patřil Woodymu Mingovi.

Lewis se Woodyho k smrti bál; Dave Shallenberger s Tomem Lutzem by aspoň zaváhali, než by se na Lewise vrhli a rozbili mu ciferník. Woody přitom nebyl ani velký, ani silný. Byl to malý zlomyslný spratek. Jenže se před ničím nezastavil a v kapse nosil zavírací nůž. Povídalo se, že ho na nějaké kluky opravdu vytáhl.

Lewis couvl. Po zádech mu přeběhl mráz. „No tak, Woody,“ řekl. „Nikdy jsem ti nic neudělal. Nech mě na pokoji.“

Woody se zakřenil. „Ukaž mi ten svůj klóbrc,“ natáhl ruku.

„Slibuješ, že mi ho vrátíš?“

„Ale jistě. Slibuju.“

Lewisovi spadlo srdce do kalhot. Věděl, co ten tón hlasu znamená. Svou čapku už nikdy neuvidí. Rozhlédl se, jestli nejsou opodál nějací dospělí, kteří by ho zachránili. Kdepak. Nikde nikdo. Ulice byla pustá a prázdná jako v neděli ráno.

„No tak, ukaž ten svůj klóbrc," zopakoval Woody netrpělivě. Lewisovy vhrkly slzy do očí. Má utéct? Kdyby to zkusil, daleko se nedostane. Jako většina tlouštíků, ani Lewis neběhal moc rychle. Vždycky mu brzy došel dech a píchalo ho v boku. Woody by ho chytil, čapku by mu sebral a jeho surově zmlátil. Lewis posmutněle čapku sundal. Podal ji Woodymu.

Woody ji s ohavným úšklebkem obracel v rukou. Nasadil si ji a narovnal štítek.

„Pane jo, teď vypadám jako Sherlock Holmes v tom filmu. Tak jo, měj se, tlouštíku. Dík za klóbrc." A s tím se Woody otočil a odkráčel.

Lewis stál a díval se za ním. Bylo mu ouvej. Po tvářích mu stékaly slzy a zatínal rozechvěle pěsti.

„Vrať mi tu čapku!" zakřičel Lewis. „Oznámím to na policii a zavřou tě na sto let do vězení!"

Woody neodpověděl. Prostě odcházel, pyšně a beze studu. Věděl, že mu Lewis nic neudělá.

Lewis se náměsíčně vydal zpátky ulicí. Usedavě plakal. Když si osušil oči a rozhlédl se kolem, zjistil, že došel až k Východnímu parku, což byl parčík na druhém konci Hlavní ulice. V parku stálo několik laviček a zdobil jej květinový záhon obehnaný drátěným plůtkem. Lewis se posadil na jednu z laviček a utřel si oči. Pak se znovu rozplakal. Jak k tomu přijde, že je tak jiný než ostatní děti? Proč se do něj všichni musejí strefovat? To je nespravedlivé.

Dlouho na té lavičce seděl. Pak najednou vstal. Sáhl do kapsy a vylovil hodinky. Propánakrále! Měl se přece sejít s Ritou Rose u nich před domem – pozvali ji totiž k nim na večeři. Ovšemže se musela jít domů převléci. Jenže Rita Rose

byla vážně rychlá. Nejspíš už seděla u nich na zápraží. Lewis vyskočil a rychle vyrazil k domovu.

Když došel k číslu popisnému sto v Příkré ulici, kde bydlel, sotva popadal dech. Rita Rose tam pochopitelně dávno byla – seděla se strýčkem v zeleně pruhované houpací lavičce. Vyfukovali bubliny.

Lewis přihlížel, zatímco strýc foukl do vyřezávané pěnovky ve své ruce. Utvořila se bublina. Rostla a rostla, až dosáhla velikosti grapefruitu. Pak se oddělila od pěnovky a plula pomalu vzduchem přes zahradu směrem k Lewisovi. Zastavila se mu asi deset centimetrů před obličejem a začala se pomalu otáčet. V jejím zakřiveném povrchu uviděl Lewis Ritu Rose, starý kaštan rostoucí na předzahrádce, sebe, vysoký kamenný dům, kde bydleli, a rozesmátou tvář strýce Jonathana s rezavým plnovousem.

Lewis měl svého strýce Jonathana moc rád. Bydlel u něj už něco přes rok. Předtím žil s rodiči v Milwaukee. Jenže jednou v noci zahynuli otec s matkou při autonehodě. A tak se v létě roku 1948 Lewis přestěhoval ke strýci Jonathanovi do městečka Nový Zebedeus v Michiganu.

Bublina praskla a Lewis ucítil něco na obličeji. Setřel to rukou. Byla to pěna na holení. Fialová pěna na holení.

Rita Rose s Jonathanem se dali do smíchu. Tohle byl jeden z Jonathanových čarodějných kousků. A čarodějné kousky dělal, protože byl čaroděj, opravdový čaroděj obdařený tajuplnými schopnostmi. Rita Rose se dozvěděla, že je Jonathan čaroděj, zhruba v té době, kdy začala s Lewisem kamarádit. Ani nehnula brvou. Vzala to jako běžnou věc, která se člověku stává každý den. Lewis ji jednou nebo dvakrát slyšel říkat Jonathanovi, že by ho měla ráda, i kdyby žádný čaroděj nebyl.

Zatímco tam Lewis stál, zajíkal se smíchy a stíral si holicí pěnu, uslyšel další známý hlas: „Lewisi! Vypadáš náramně!“